

Martí Rom. Josep Miquel García

D'ençà dels seus darrers treballs on combinava objectes des contextualitzats de la seva funció, tot creant un llenguatge plàstic poètic i estètic, l'obra de Francesc Martí Rom ha entrat en un nou procés tècnic i conceptual. El que abans eren formes trobades que ell manipulava i ordenava, són ara imatges, figuracions modelades, que sotmet a la fundació en bronze. Resta, però, de l'obra anterior la intenció de relacionar i contrastar elements, cosa que li permet de donar a l'obra un sentit ambivalent, amb un diàleg entre formes de contacte infreqüent, i una simbologia que va més enllà de la representació. Si més no hom podria definir la seva trajectòria com un assaig constant sobre aquesta combinació plena de possibilitats, que abans tenia com a suport objectes, i ara figures.

No resulta estrany, doncs, que la utilització de mans, cares, peus i cossos, interrelacionats entre si, per representar idees, l'hagi menat vers una nova conceptualitat; una visió que ultrapassa la realitat en un sentit simbòlic, metafòric, hiperbòlic i metonímic. La lluna amb cara, el model clàssic retallat, el rostre de nen que s'amaga rere la màscara, la mà vertical que intenta el vol, el peu travessat per un clau, o que suporta el vent, o el braç esquerdat de pintor, són imatges que esdevenen inquietants per la seva articulació inesperada. Com en els quadres de René Magritte – l'obra del qual traspua en aquestes escultures- la realitat és ací una altra, fonamentada en la seva fesomia, però plena de nous valors plàstics, poètics i sígnics.

El canon de la fragmentación. Raúl Ruiz

Todo canon pretende mostrar su más íntima esencia especular: un espejo en el que se ha mirado –y se refleja- el autor y en el que se mire –y se comprenda- el espectador de la obra.

Estas esculturas de Francesc Martí Rom responden a un canon evidente: el canon de la fragmentación... Y es que estos bronce se nos aparecen como partes de un todo, fragmentos de una totalidad de la que proceden o a la que tienden.

Nos asaltan, pues, dos referencias que –quizás- no se excluyen: la referencia bíblica y la referencia helénica.

En el primer caso, el sueño de Nabucodonosor es el trasunto de una actitud de despiece, de desguace: una piedra dando al traste con el aura vacua de una estatua presuntuosa.

En el segundo caso, como restos de estatuas griegas –caídas y casi olvidadas, erosionadas por el tiempo-, rostros, torsos, manos, pues esperan la reconstrucción ideal, la forma humana que deje de ejemplificar esta descuartizada psicología del hombre actual y se empeñe en forjar un nuevo canon ético y estético.

Derribar y construir, desmitificar y mitificar: acaso sea éste el péndulo que deba hipnotizar a todo artista.